Jóna Dávid

Találkozás Attilával Lillafüreden

Csendesülni jöttünk, s úri pompát csodálni,
otthon hagyva, letéve a nehéz fegyverzet.
Miközben sétáltatjuk a percet
a Hámori tó jege nyöszörögve rian
a sablonokból kimetszett időben,
amely csak egy pillanat, de az viszont időtlen
különféle vonatkozásaiban.

Attila is egykor a hegy sörényét nézte,
ma gyűrött és cingár bronz mása teszi,
és persze a formás női lábakat is fürkészte,
úgy gondolva, hogy a lap járását megfellebbezi,
lobbant vágya és mámora csiklandozta … szavakkal
vers-engve a híres Szinva patakkal.

Szép formájú hetyke mell ringatózása,
a Teremtő és teremtő képzelet legszebb műalkotása
Attilát is maga alá gyűrte,
ingét és félelmét nadrágjába tűrte,
és megvalósult képzelgéseket kívánt,
magát téve a nő fölébe, és pardon, de alájuk a díványt.

Attila ekkor a teraszon, kezében egy gyufás skatulyát forgatott,
(ott voltunk, mondd, ha nem!)
a Sors néhány elhalasztott lehetőséget felhánytorgatott,
a cég-fizette Törley buborékjaiban, alighanem.
Kosztolányi látta, amit látott: itt is fejét csóválta,
Zsiga bácsit meg elnyomta a nehéz levegő,
így a hírhedt flörtöt átszunyókálta.

Mintha a szellő ma is ugyanaz lenne,
azóta kóborolhat a dombok közé szorulva,
és a vízesés robaja se változott volna,
ott álltunk mi is súlytalanná válva, de magasztosulva,
ahogy a víz a jég mögül felbugyborékolt,
szörcsögött páncéljaitól menekülve,
és egy színét vesztett padon ülve
néztük Attila jégcsap árváját, ahogy csöpögött nyála
a tavasz első napsugarára.

Mellékdal

(Ahogy a hegy patakhajának,
nekidől versem a mindenség dalának,
de talán nem haragszik érte,
ha paripához koccan a kiscsikó térde.